

'Er bestaat maar één werkelijk ernstig filosofisch probleem: de zelfmoord.'

Albert Camus – *De mythe van Sisyphus*

'We live on a placid island of ignorance in the midst of black seas of infinity, and it was not meant that we should voyage far.'

H.P. Lovecraft – *The Call Of Cthulhu*

Amsterdam, 14 oktober 1901

Ik raad iedereen die deze brief in handen krijgt aan te stoppen met lezen. Mijn verhaal schrijf ik op als loutering, als biografie van een verpulverd leven, en daarna zal ik sterven, hopelijk verlost van de last die ik draag. Het is een verhaal dat niet bedoeld is om te lezen. Ik wil niemand inkijk geven in de ervaring die ertoe geleid heeft dat ik deze revolver, die nu naast dit papier op het bureau ligt, heb gekocht. Wanneer ik klaar ben, zal ik deze brief in een fles stoppen en ingraven op een begraafplaats. Mijn verhaal zal rust hebben, verborgen in de grond. Zelf zal ik pas rust hebben als ik de haan heb gespannen, mijn vinger om de trekker heb gekruld en het schot is gelost. Hopelijk zal iets van dat wat ik te weten ben gekomen zich nu, tijdens het schrijven, vermengen met de inkt en zo het papier in stromen en los van mij komen. Dat is mijn drijfveer. Met een greintje meer onwetendheid sterven. Loskomen van de foltering die mijn kennis mij heeft opgelegd.

Laat ik beginnen. Mijn naam is Gerard Adriaanszoon Cornelissen, geboren op twaalf maart 1872 te Haarlem. Ik kom uit een geslacht van handelaren. Mijn familie stopt sinds 1600 zijn schepen vol met alles wat geld opbrengt. We vaarden wel bij het vervoer van hout, specerijen, wapens en slaven. Aangezien mijn broer Huibert de zaken van mijn vader overnam – hij is veel geschikter voor het vak dan ik ben – heb ik altijd kunnen leven van een ruime toelage, uitgekeerd uit het kapitaal van mijn familie. Ik studeerde archeologie. Ik ben ongetrouwd. Om mijn fysieke behoeften te bevredigen had ik omgang met dienstmeisjes. Meer dan eens heeft het me geld gekost om de vrucht van mijn zaad in de kiem te smoren en de vrouw die ik haar kind ontnam het zwijgen op te leggen. Vriendelijke, nog kinderlijke gezichten die in mijn herinnering tot één gezicht versmolten zijn. De teleurstelling als daar in dat gezicht dat beetje hoop op een huwelijk, een opstap naar een hogere klasse, teniet gedaan werd met een contract, een geldbedrag en zwijgplicht, staat mij nog helder voor de geest. Uiteindelijk zetten ze hun kruisje en zag ik ze nooit weer. Dat ze zich lieten afkopen vond ik de rechtvaardiging voor mijn gedrag. In feite accepteerden ze daarmee hun hoerenstatus, bevestigden ze dat het ze altijd om het geld te doen was geweest. Ik had ze nergens toe gedwongen. Als er ooit een was geweest met het lef om niet te tekenen, dan had ik dat kruisje zelf wel gezet. Niemand zou het woord van een heer als ik in twijfel trekken. Wij komen daarmee weg.

Wanneer ik weer denk aan die tijd, wordt het gewicht dat op me drukt nog zwaarder. Al tijdens de bootreis terug naar Europa kreeg ik nachtmerries. Een zwijgende massa mensen die mij in mijn dromen aanstaarde met holle, beschuldigende ogen. Zij zat ertussen, die samensmelting van al mijn dienstmeisjes, door mij tot hoer gemaakt. Zij stond vooraan. Nacht na nacht werd ik badend in het zweet wakker. De scheepsarts vermoedde malaria – ik wist beter. Het was hun blik die op me

rustte, als een loden gewicht. Een schuld van duizend generaties, aan mij de taak hem in te lossen. De gruwelen die tot deze koortsdromen leidden, zijn welhaast onbeschrijflijk. Ik zal een poging doen. Een greep in het onbevattelijke.

Meer lezen? Download het ebook op boekpunt.com